

Dosarul nr. 2rac-351/18

Prima instanță: Judecătoria Ciocana, mun. Chișinău (jud: S.Daguța)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud: N.Simciuc, I.Țurcan, I.Cotruță)

Î N C H E I E R E

10 octombrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Valeriu Doagă
Nina Vascan
Tamara Chișca-Doneva

examinând admisibilitatea recursului declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Corelprint”,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „Aluplast-Com” (în proces de insolvență) împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Corelprint” cu privire la încasarea datoriei și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 4 aprilie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins cererea de apel declarată de Societatea cu Răspundere Limitată „Corelprint” și s-a menținut hotărârea din 24 septembrie 2015 a Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău,

constată:

La 26 februarie 2015, SRL „Aluplast-Com” (în proces de insolvență) a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „Corelprint” cu privire la încasarea datoriei și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii de chemare în judecată, reclamanta a indicat că a prestat servicii SRL „Corelprint” conform facturilor fiscale seria FV nr. 1217866 din 20 octombrie 2011 și seria FV nr. 1217961 din 29 februarie 2012 în sumă totală de 329 195 de lei, iar la momentul înaintării cererii de chemare în judecată datoria neachitată constituie suma de 44 310,10 lei.

SRL „Aluplast-Com” a susținut că la 27 ianuarie 2015 a expediat în adresa SRL „Corelprint” o pretenție, privind încasarea sumei datorate, însă nu a parvenit niciun răspuns, iar datoria la rândul său nu a fost achitată.

În drept, reclamanta și-a întemeiat pretențiile în baza art.512, 572, 602 și 970-971 ale Codului civil.

Prin hotărârea din 24 septembrie 2015 a Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău, cererea de chemare în judecata a fost admisă. S-a încasat de la SRL „Corelprint” în beneficiul SRL „Aluplast-Com” suma de 44 310,10 lei cu titlu de datorie, ce rezultă din facturile fiscale seria FV nr. 1217866 din 20 octombrie 2011 și seria FV nr. 1217961 din 29 februarie 2012 și suma de 1 330 de lei cu titlu de taxa de stat.

S-a încasat de la SRL „Corelprint” în beneficiul statului suma de 56,90 de lei cu titlu de cheltuieli poștale suportate de instanța de judecată în cauza civilă.

La 22 octombrie 2015, SRL „Corelprint” a declarat apel împotriva hotărârii din 24 septembrie 2015 a Judecătorei Ciocana, mun. Chișinău.

Prin decizia din 4 aprilie 2018 a Curții de Apel Chișinău, a fost respinsă cererea de apel declarată de SRL „Corelprint” și s-a menținut hotărârea din 24 septembrie 2015 a Judecătorei Chișinău, sediul Ciocana.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a reținut prevederile art. 512 alin. (1), 513 alin. (1), 514, 572 alin. (2), 575 alin. (1), 602 și 753 alin. (1) ale Codului civil, care reglementează obligațiile și art. 118 alin. (1) și 123 alin. (6) ale Codului de procedură civilă, care reglementează probele și probațiunea, precum și temeiurile degrevării de probațiune.

În aceiași ordine de idei, Curtea de Apel Chișinău a reținut că, în temeiul facturilor fiscale, între reclamant și pârât s-au stabilit raporturi de drept obligaționale de vânzare-cumpărare, în conformitate cu care SRL „Aluplast-Com” s-a obligat să predea bunuri în proprietatea SRL „Corelprint”, iar ultima s-a obligat să preia bunurile în cauză și să plătească prețul convenit. Or, SRL „Corelprint” nu a prezentat probe prin care ar fi confirmat faptul achitării datoriei în suma de 44 310,10 lei. Totodată, a constatat că, prin reclamația expediată pârâtului la 27 ianuarie 2015 SRL „Aluplast-Com” a solicitat SRL „Corelprint” achitarea datoriei în sumă de 44 310,10 lei, iar ultima recepționând această reclamație nu a obiectat printr-un răspuns scris referitor la lipsa datoriei în cauză.

Respectiv, Curtea de Apel Chișinău, a considerat ca întemeiată concluzia primei instanțe precum că, SRL „Aluplast-Com” a executat obligațiile asumate conform actelor juridice încheiate cu SRL „Corelprint”, iar ultima, nu a îndeplinit în termenul convenit obligația asumată privind achitarea costului integral a bunurilor materiale predate, existând în acest sens datoria în suma de 44 310,10 de lei.

În consecință, Colegiul a apreciat critic argumentele SRL „Corelprint” precum că, pe parcursul anului 2013, a realizat mărfuri SRL „Aluplast-Com” în sumă de 100 000 de lei, fapt confirmat prin factura nr. 0776456 din 24 septembrie 2013, or, după cum a invocat însăși apelantul acțiune reconvențională nu a înaintat, iar din care motive nu a specificat și respectiv nu este lipsit de dreptul să înainteze o acțiune în instanță pe viitor.

Mai mult, stingerea obligației prin compensare, nu urmează a fi efectuată din oficiu de către instanță, aceasta deoarece, părțile urmează să consimtă acest fapt, iar la caz nu se regăsește o anumită cerere din partea SRL „Corelprint”.

La 25 iunie 2018, SRL „Corelprint” a declarat recurs împotriva deciziei din 4 aprilie 2018 a Curții de Apel Chișinău.

În motivarea recursului a indicat că instanța de apel a interpretat și aplicat eronat normele de drept material și procedural.

SRL „Corelprint” a menționat că instanța de apel, la adoptarea deciziei nu a ținut cont de prevederile art. 386 alin. (1) și art. 373 alin. (1), (2), (4) ale Codului de procedură civilă.

Societatea a specificat că incorect a fost calificat faptul că urma să solicite compensarea datoriei în mărime de 55 689, 90 de lei, or, aceasta este același raport juridic civil pentru serviciile prestate de SRL „Aluplast-Com”, debitorul achitându-

se cu mărfuri, care la rândul său nu a achitat costul mărfurilor realizate în aceeași sumă care excede cu mult suma revendicată.

Societatea a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe, și emiterea unei noi decizii de respingere a acțiunii.

În conformitate cu art. 434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 4 aprilie 2018, dar date care ar confirma recepționarea acesteia de către recurentă la dosar lipsesc.

Astfel, recursul declarat la 25 iunie 2018, este în termen.

Examinând temeiurile recursului declarat de SRL „Corelprint” în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de SRL „Corelprint”, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție precizează că, în contextul

normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

În conformitate cu art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de SRL „Corelprint”.

În conformitate cu art. 270, 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Corelprint”, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

judecătorii

Nina Vascan

Tamara Chișca-Doneva